

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

The Provincial Library City

UKRAINIAN LABOR NEWS

WINNIPEG, MANITOBA, CANADA

CORNER PRITCHARD AVE. & MCGREGOR ST.

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday.

РІК III

Ч. 15.

СУБОТА, 19. ЛЮТОГО 1921.

WINNIPEG, MAN.

SATURDAY, FEBRUARY 19th, 1921.

No. 15.

VOL. III.

ВІСТІ З РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ.

(3 оповідання народного учителя з України.)

Львівський "Вперед" (перед самою заборною) отримав від свого кореспондента в Тарнові відомості про Радянську Україну, засягнені від щойно прибувшого з Києва народного учителя з Радянської України. Відомості ці тим більше важливі, що подані не большевиком. В згаданій кореспонденції "Вперед" читаємо між іншим наступне:

Проїздом до Закопаного застановився в м. Тарнові по деяким справам народний вчитель з Великої України, який сими днями виїхав з Києва для поправлення свого здоров'я в закордонних курортах.

В розмові з нами подорожний поділився деякими досить цікавими відомостями про сучасний стан України.

Розговорившись за кордоном відомості про розстроєне економічного руху на Україні не відповідають дійсності. "Я сказав подорожній — дев'ять днів назад сів у Київ в одеський поїзд і через 12 годин був у Жмеринці. Рух між Києвом і Одессою цілком налагоджений і між сими двома пунктами щоденно курсує по розписанню кілька пар поїздів.

Відомості про неможливий стан поїздів теж перебільшені. Я їхав у теплу кліматичну вагоні, в котрому всі вікна були вставлені. Інші вагони поштового поїзду були теж в більш менш справному вигляді.

Що правда, то брак палива. Всі поїзди опалюють ся виключно деревом, якого в більшості не вистачає. В Києві ще чув я про підвіз рідкого мінерального палива, але такої, правду кажучи, нігде не бачив.

Сполучення між Жмеринкою і Проскуровом значно гірше. Поїзди ходять нерегулярно і доводиться сіхати в холодних "тепушках".

Від Войтівців до Збруча подорожньому прийшло йти пішки. Це поєзона нейтральної зони, на якій ні большевицького, ні польського війська нема.

Загальний настрій на Україні, який підтримується енергійно пресою, що війна закінчена. Населення скрізь закликає ся до мирної праці.

Військо старшого призовного віку демобілізоване і розпущене по домах. У війську застала ся лише молодь.

Військо одягнене від скрізь однаково добре. Є частини дуже гарно екіповані: нові шинелі, черевики, обмотки, куртки, шаравари. Але є й такі, де саадата не відіржаний від "босья". В більшості, військо одягнене добре. В прифронтовій смузі вигляд війська з зовнішнього боку добрий: одягнені, везуть і одягнені.

Загальне враження, що становище большевиків на Україні чимраз міцнішає.

Освідомлене населення шляхом розповсюдження друкованого слова поставлено ідеально. Взагалі преса і пропаганда у большевиків стоїть на незрівняній ступіні.

Життя на Україні, порівнюючи з життям у Польщі, в багату раз дешевше. Дарять ся відчувати там тільки недостача соли, нафти, сирників, мануфактури і шкіри.

Навчання по школах провадиться на українській мові. По вищих школах, наприклад на київській політехніці і в університеті, лекції викладають ся на двох мовах: російській і українській.

ЧІЧЕРІН ПРО ВИГЛЯДИ НА ТОРГОВЛЮ З АМЕРИКОЮ.

ЛОНДОН, 14. лютого. — Совітське правительство Росії надієть ся зміни в політиці Злучених Державій супроти Совітської Росії, скоро лише керму держави обійме нове правительство Гардінга.

Такий зголад висказав комісар заграничних справ Чічерін в розмові з кореспондентом "Дейлі Гералда", органу робітництва.

Чічерін, говорючи про вигляди на торговельні зносини зі Злученими Державами заявив:

"Ми не беремо поважно ноту президента Вільсона. Ми не віримо в його ідеалістичні фрази. З другої однак сторони віримо, що небагом розпінемо торговельні зносини з реальним Американцем.

Я думаю, що адміністрація Гардінга буде придержувати ся "реальної" політики супроти Росії".

Говорючи про "торговельні зносини з Англією, Чічерін заявив, що є без числа рідкі трудності, які стоять на перешкоді вивонення торговельної угоди, коли би така і була підписана.

"На случаї, коли торговельна угода з Англією не буде підписана, — говорив Чічерін, — положене на Близьким Сході стане критичним. Лише однокій Росії треба завдячувати, що досі не видіють у воздуху близько-східний склад пороку".

Чічерін заявив дальше, що у своїх контрпропозиціях совітське правительство зажадало

визначити великий транспорт обслуви дорогою через Грузію. З Англії приходять матеріали залізничні і електричні. Велике замовлене буде віддане в Італію на доставу автомобілів і рілничих машин.

"Німецькі купці впроді залівають Росію своїми офортами, але досі не розпочато з ними торговлі на більшій розміри. Кудіш, якого совітське правительство іменує своїм торговельним представником в Константинополі, перебуває тепер в Тіфлісі, очікуючи дозволу альянських властей на виїзд до Константинополя.

"Однією концесія, яку совітське правительство вже підписало, є угода з американським синдикатом Вандерліпа. Вкладні капіталу в Совітській Росії є нині найбільшійші в світі для тих капіталістів, що годять ся придержувати робітничих законів в Росії. Стійність совітського правительства є нині безсумнівною, а воно дає заперку, що концесіонери можуть бути певні щодо своїх вкладів. Маетки в Росії є певні, підчас коли в інших краях вони можуть бути сконфісковані через суспільну революцію або тяжке упорядковане правительство".

Військо розігнало в Атені збори робітничої партії.

АТЕНИ, 12. лютого. — Збори робітничої партії були розігнані при допомозі війська.

Робітники в електричних стаях виїхали на страйк. Електричні стаяи взяли під свій заряд військові інженери. Але вечером страйкері перетяли головні електричні проводи і місто опинило ся нараз без світла. Через брак світла парламент мусів перервати засідане.

В ПОЛЬЩІ.

Поляки розстріляли у Вільні много комуністів.

КОПЕНГАГА, 13. лютого ("Фортер"). — Голова совітської делегації в Ридзі Адольф Рюффе вислав острій протест до польського правительства у Варшаві проти розстрілення в Вільні великого числа комуністів.

У Варшаві узв'язнено двох совітських торговельних делегатів.

БЕРЛІН, 14. лютого. — У Варшаві узв'язнила поліція двох торговельних делегатів Совітської Росії, доносить бездротна телеграма з Москви.

Литва відказала ся від військового союзу з Польщею.

ВІДЕНЬ, 14. лютого. — 3 Варшави доносить з зовсім певного жерела, що Литва відказала ся від військового союзу з Польщею проти Совітів.

На жадане альянті Польща не підписала мирового договору з Совітами.

ВІДЕНЬ, 13. лютого. — Бездротна телеграма з Москви доносить, що вже все було приготоване до підписання мирового договору між Польщею і Совітами, та що в останній хвилині польські делегати одержали приказ від свого правительства задержати ся від підписання мирового договору.

Польські делегати подставили поновно догадане, щоби Совітська Росія заплатила Польщі 85 мільонів рублів в золоті.

Совітська мирова делегація годила ся на 30 мільонів рублів, але не все в золоті, лиц більшу частину сї суми в рілничих матеріалах.

Бездротна телеграма з Москви доносить дальше, що польське правительство одержало від альянтів приказ задержати ся від підписання мирового договору з Совітами.

Мартенс прибув вже до Москви.

БЕРЛІН, 11. лютого (тєл. спізнєна). — Бездротна телеграма з Москви доносить, що Мартенс прибув вже щасливо

до Москви.

Мартенс заявив, що він є певний, що Злучені Держави в короткій часі ваявуть торговельні зносини в Росію, скоро лише адміністрація Гардінга перебере у свої руки керму держави.

Вигоди чим британським офіцирам і їх родинам.

Часопісь питає: "Хто доносить ті всі видатки на російських збігців в Мезопотамі, Єгипті і на Кримі? Хто платить пенсію російським дипломатам, як приміром російському генеральному консулу в Александрії та інших містах? Чи се робить єгипетське правительство, чи британські податники? Гадаємо, що британські податники.

"Ми симпатизуємо з тими збігцями, але не бачимо причини, чому вони мають жити з податків населєня Англії".

В урядових кругах заявлено, що з початком біжучого року, після розгрому генерала Вранглы, британське правительство взяло на сное удержане 10.000 російських збігців. Іх розміщено в таборах на острові Лемнос, в Єгипті і Сирії. В тих таборах остає досі 6.000 збігців, а 2.500 є в Югославії, де також британське правительство оплачує кошти їх удержаня.

Перший Червоный Інтернаціональний Торговельний Зїзд.

ШТОКГОЛЬМ, 9. лютого. — Отримані туту доносення кажуть, що за згодою Виконавчого Комітету III Інтернаціоналу, 1. мая отворить ся в Москві Перший Червоный Інтернаціональний Торговельний Зїзд, який скликає Совіт Міжнародного Союзу Професіональних Спїлок.

Кроваві заворушення в околії Калькуті.

ЛОНДОН, 9. лютого. — Телеграма до "Дейлі Мейл" з Калькуті (Індія) доносить, що в Найгаїті, 30 миль від Калькуті, прийшло до кровавих заворушення в прядільних юти. До заворушення прийшло тоді, коли робітники в прядільних юти почали на зазив революційного провідника Ганді ставити пасивний опір. В боротьбі брала участь поліція і військом. Двох жовнірів згинуло, а 8 тисяч ранено. По сторони робітників є велике число ранених.

Французський комуністичний орган виходить в 200.000 примірників.

ПАРИЖ, 9. лютого. — Комуністичний орган "Іманіте" виходить під теперішню пору в 200.000 примірників. В самім Парижі розходить ся около 40.000 примірників.

Італійські комуністи остають в парламенті і міських радах.

РИМ, 9. лютого. — 3 Медіолану доносить, що на засіданні тимчасового виконавчого комітету Комуністичної Партії Італії порішено, щоби члени партії задержали свої посольські мандати в парламенті і місця в міських і провінціо-нальних радах.

"Бунд" злучив ся з Комуністичною Партією.

ПАРИЖ, 8. лютого. — Тут доносить з Москви, що жидівська соціалістична організація "Бунд" в Росії злучила ся з комуністичною партією. Говорять також, що ся організація змінила свою стару назву на іншу.

Великі замовлення на шкільні книжки.

ШТОКГОЛЬМ, 6. лютого. — Совітське правительство Росії призначило 4 мільони доларів на видруковане шкільних під-

ручників за границею.

Найбільшу частину сих замовлень одержала Німеччина. Шведська друкарня "Прогрес" взяла на себе замовлене на суму 1.200.000 доларів.

Японці вимордували поверх 3.000 Корейців в одній провінції.

ВАШІНГТОН, 6. лютого. — Тутешна корейська місія оголосила звіт про звірства, яких допускарють ся Японці на населєню Корей.

Звіт виказує, що в протягу жовтня і листопада японські жовніри в Ченгтоа вимордували 3.128 мешканців, увязнили 238 осіб, знасилували 68 жінок, спалили 2.404 домів, 31 шкіль і 10 святинь та знищили 818.620 бушлів збіжжя.

В сій провінції держать Японці 15.000 війська, яке має приказ безоглядно давити всякі зусилля революціонерів.

(Провінція Ченгтоа лежить на захід від Владивостока, а на північ від ріки Туме.)

Мандат Англії над "жидівською державою" в Палестині.

ЛОНДОН, 4. лютого. — Сьогодні опубліковано тут услівя британської мандаторії над жидівською державою в Палестині. Услівя мандаторії, які має апробувати ше рада "Ліги Націй" 22. лютого, постановляють:

Англія має право оподаткувати Палестину на удержанє свого війська в тім краю.

Справами жидівської імїграції до Палестини буде кермувати жидівська дорадча комісія.

Рівні права для горожан якогонебудь краю.

Концесії для чужинців під контролею Британій.

Заборона виріжнюваня проти не-Жидів.

Урядовими признають ся мови англійська, арабська і жидівська.

Фармерсько-робітнича партія вислає делегатів до Росії.

НЮ ЙОРК, 5. лютого. — Провідники фармерсько-робітничої партії рішили вислати 10 делегатів до Совітської Росії.

Надіють ся, що між делегатами будуть сенатори Ля Фолет, Френк П. Волш і М. Геес.

Голова ньюйорського відділу партії Вільям Кон, який поставив в сій справі внесенє на засіданні центрального комітету партії, заявив:

З того всего показуєть ся, що в Малій Азії ведеть ся рівночасно з війною між Турками і Греками друга потайна війна між Англією і Французами.

В Ревалю виходить кілька комуністичних часопісній.

КОПЕНГАГА, 5. лютого. — Сюди доносить, що совітський посол в Ревалю Максим Літвінов робить стараня зробити те місто осередком комуністичної пропаганди.

В Ревалю почало виходити кілька комуністичних часопісній в рілничих мовах.

ПОДІ НА БЛИЗЬКИМ СХОДІ.

Греки мають англійські тенки і армати.

ПАРИЖ, 8. лютого. — В останніх часах наспіло багато суперечливіх вїстий про подїи на Близьким Сході. З великої скількості вїстий можна дійти до слїдующего заклочєня:

1. Англія робить зусилля за всяку ціну задержати контролю над Дарданелєми, що може на осягнути через побїду над військами Кемаля. В тій цілі Англія приказала Грекам розпочати в суботу наступ проти армії Кемаля Паші. Наступ має на цілі в першій мірі перетяти залізницю, яка веде до Багдаду, і приневолити турецькі війська до відвороту в глуб Анатолії.

2. Боротьба між Турками і Греками прибрала вже великий розмір. Силу грецької армії оцінюють на 100.000, силу турецької армії на 120.000. Греки уживають англійські армати і тенки та мають до помочи англійських офіцирів. Кемаль Паша одержав 6 музламських баталіонів від Совітської Росії. Крїм сего бореть ся по його сторони 4.000 жовнірів з колишньої армії Вранглы, які нещадно персєдали ся через французський боевий фронт коло Константинополя і злучили ся з військами турецьких націоналістів.

3. Кемаль Паша прийшов в дивний спосіб в посіданє великих магазинів воєнних матеріалів, які свого часу були нагороджені Францією для армії Вранглы.

З того всего показуєть ся, що в Малій Азії ведеть ся рівночасно з війною між Турками і Греками друга потайна війна між Англією і Французами.

ДОВБУШ В ВІННІПЕГУ!

В СУБОТУ, 19. ЛЮТОГО

ДРАМАТИЧНО-СПІВАЦЬКИЙ КРУЖ. УКР. РОБ. ДОМУ

— відіграє —

славіну романтичну драму з життя карпатських Гуцулів

в 5-ох діях і 7-ох відслонях зі співами і танцями

М. Старицького п. н.

"ЮРКО ДОВБУШ"

Річ дієть ся в Карпатських горах.

Згадана штука здраматизована після німецького роману К. Францова, п. н. "Боротьба за право", де малює ся боротьбу пригноблєних Гуцулів за свої права з австрійським урядом, а властиво бюрократією, що завжди обстоювала великих своїх землевласників.

В виставі бере участь около 50 осіб.

ПОЧАТОК ТОЧНО 8.30 ВЕЧЕРОМ.

Ціни місць: 75, 50 і 35 центів.

На слїдующий раз сензаційна продукція з часів російської революції Г. Удовича

"Л И Х О Л І Т".

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришене “Українських Робітничих Вістей”
Передплата на рік \$4.00

Руконисий не звертаєт ся.

Адреса:—

UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

НЕВДАВШИЙ СЯ ХЛЯП.

Визначні дипломати всіх капіталістичних країн привикли творити свої діла з великим шумом і криком, щоби надати їм більшої ваги. Коли такий дипломат хоче кудись вийти, десь щось говорити, то еше за дово до того часу, поки він се зробить, преса розтрубить вже по цілм світі і то розтрубить “без його відома”. Читач лише дивуєт ся: звідки преса вже про се знає. Та не всі дипломати такі щасливі, а особливо “наші”, українські. Про “роботу своїх дипломатів” ми дізнаємось по найбільшій часті аж тоді, коли вони вже доконали свого діла. Розікрали, наприклад, укр. “дипломати” казну, то віденська “Воля” донесе нам вже тоді, коли вони ще захопили з нею краденим поділительсь. Заключити петлюрівське “правительство” союз з польською шляхтою, ми дізнаємось про него тоді, як точки того союзу переводять ся в життя на спни укр. селян і робітників.

Та не всім дипломатам однаковд усміхаєт ся фортуна, що про одних пишуть за богато, а про інших і не згадують, так що мимоволі приходиться ся деяким дипломатам самим про себе писати. До таких нещасливців належать, як каже укр. патріотична преса, “дипломати поневолевних націй”.

Наприклад, щоби заставити заграничну пресу говорити про себе, укр. “дипломати” примушені устроїти денебд в першорядній кавярні якоїс європейської столиці скандал, або тягнути один другого до суду за крадени гроші, чи за посаду в заграничній місці, нарешті, навіть устроїти на Україні жидівський погром з десятками тисяч жертв.

Зі всіх дипломатів “поневолевних націй” щасливими оказались тільки дипломати Польщі. Еше за пару місяців до поїздки Пилсудського до Парижа, трубила вже про се загранична преса. А може се тому, що Падзкі тепер вже “не є поневоленою нацією”? Та як би там не було, але все-ж таки про них пишуть, а про “наших”, то й жадний чорт ані дуду. Та хоч-би і “рідна преса”? Заплатиш — напише, а не заплатиш — зломить назве. Щасливим оказались лише ті “дипломати”, що еше завчасу постарались о власні органи. Та таких щасливців всіх можна перелічити на пальцях навіть не роззубаючись.

До таких щасливців належить бувший голова двох українських “правительств” і одної Директорії, В. Винниченко. Посварив ся з своєю давньо патерною, “головним отаманом” Семеном першим і послідним, і рившиши його “розторочити” своїм авторитетом, заснував “Нову Добу” і помістив в ній власноручного отвертого листа до комуністів і революційних соціалістів Зах. Європи і Америки, в котрім виразно заявив, що такої держави як “Укр. Нар. Республіка” і її правительство не існує, і підписав ся:

“бувший Міністер-Президент перших двох правительств Укр. Нар. Республіки.

Перший Голова Директорії “Укр. Нар. Республіки”.
Член Закордонної групи “Укр. Ком. Партії”.

Здаєт ся — несогріший дипломатичний хляп!

А що з того вийшло? Передаркували декотрі робітничі масониси сей лист, та й то дали від себе замітку, що в деяких місцях не годять ся з його змістом.

І нагадав собі Винниченко дні “вдродження нації”: паради, білі коні, крики “слава Директорії”, у всіх кийвських соборах в дзвони дзвонять, попи, архирей з хрестами, образами, хоругвами чередою валють на зустріч...

Правда, Винниченко, як голова “правительств”, казав (мабуть на папері у “Вдродженю Нації”) Петлюри: Семене, уважай, щоби парада була без попів, бо ми-ж якіс соціалісти. Семене, розумієт ся, приобіцав, але коли прийшло до діла, то бодай на піз дороги, а попи-та архирей таки вийшли з хрестами.

Для Винниченка, як для соціаліста, парада з попами була неприємна, але як для дипломата та цієї писемництва з ширкою душою, то се був таки порядний хляп у “вдродженю нації”. Ось як лише про ці паради з попами і своєю в них участь сам Винниченко у “Вдродженю Нації”:

“Я знав, наприклад, що сі війська (що устроювали йому і Петлюри парад) через місяць будуть гнати нас з України, що більша частина сіх військ складена з такою-елементу, який не задовольнит ся сьмими парадми і славословіями, який захоче не тільки національно, але і соціально перемоти. Крім того я знав, що дієт ся по всьому краю; знав, що там відбувають ся не парадване, а жорстока боротьба” і т. д. І “через те” — каже він даліше — “мені соромно було брати участь...”

Та соромитись паради з попами, чи знати, що через місяць ті, котрі нині парадують, будуть гнати Винниченка з Кийва — се що іншого, а брати участь в параді, чи “знати”, а мовчати — знова що іншого. Там поза парадом по цілм краю йшла боротьба за соціальне визволене, про котру Винниченко знав, а тут, в Кийві, на Софійській площі, з попами і кадиллами йшло “вдроджене нації”. Знаючи одно і друге, Винниченко все таки, як соціаліст, але “український”, вибрав послідне, тобто, “вдроджене”.

Але Винниченко, як голова “правительств” знав еше не таке; він знав, наприклад, що Німці прийдуть на Україну і навіть знав, чому вони прийдуть. Ось що він про се каже в “Вдродженю Нації”:

“Хуторянка (правительство “У. Н. Р.”), якого він був головою з хусточкою в руках і заїдаканими очима звернулася спочатку до народів усього світа з жалями і проклятами на большевиків”, — а коли ті народи зігнали холодними на плач “хуторянки”, то тоді:

“Українське Правительство через свою мирову делегацию (в Берестю Литовським) звернуло ся 12 лютого с. р. (1918) до німецького народу за допомогою проти грабінників. Німецький народ згодин ся допомогти нашому народови і вислав на Україну військо”. (“Вдроджене Нації”, том II.)

Таке пояснене давав — каже Винниченко — голова ради народних міністрів про запрошене на Україну Німців. А що робив тоді Винниченко? Розумієт ся, він з тим не годив ся, так як не годив ся і на паради з попами; але що-ж було робити, коли се було необхідне для “вдродження нації”. Пришло ся не перечити.

Се еше не все, що знав Винниченко і з чим як соціаліст не годив ся, але як “український” — не перечив.

Коли в Одесі висіли французські війська і не тільки укр. робітники і селяни повстали проти них, але навіть, як каже О. Назарук в книжці “Рік на Великій Україні”, “др. Луценко, “отаман Херсонщини” просив у Директорії дозволу напасти в Одесі на французські війська і “скинути їх в море”, а Директорія заборонила йому робити се. Памятаю тільки, — каже Назарук, — що з него до сліз сміяли ся, коли він попросив о згаданий дозвіл”.

А що робив тоді Винниченко, як голова Директорії? Коли Назарук, якого Директорія послала до Одеси для переговорів з Французами, зайшов до Директорії перед своїм віздом, щоби порадитись в сій справі з Винниченкоком в “чотири очи” і дістати від него інформації, як йому поступати при переговорах, то Винниченко сказав йому сідуюче:

“Не вжайте ся з тим, що там зажадають мого уступленя — за большевизм. Я готов уступити”.

Селяни і робітники повстали проти Французів, старий Луценко просив у Директорії позволеня скинути Французів в море, але Винниченко готов лише сам був уступити, чим прогнітивши Французів.

І він уступив. Чи щоби не прогнівити Французів, чи може сего вимагало “вдроджене нації”, — невідомо, а відомо, лише, що він згодин ся лише сам уступити, ніж дати дозвіл Луценкови на скинене Французів в море або піти до тих робітників і селян, котрі стали проти Французів.

Винниченко уступив і поїхав до Відня. Там написав своє “Вдроджене Нації”, висповідав ся з своїх гріхів “вольних і невольних” і віддихнув від “труді праведних”. Віддихав аж доки його “український соціалізм” не перемінив ся на “український комунізм”. А відчувши в собі силу “українського комунізму”, ривш зробити еше один великий хляп, — на сей раз вже “чисто комуністичний”.

Іду на Україну!

А щоби сей “комуністичний” хляп вийшов більше сензаційним, то відіждуючи Винниченко написав отвертий лист до укр. “клясово-несвідомі” інтелігенції, заклинаючи її полішити віденські та інші кавярні і їхати за ним на Україну будувати “український комунізм”. Не дивлячись — на авторитет, сей лист Винниченка зістав ся голосом вопіючого в пустині. “Клясово-несвідомі” інтелігенції їстуне лише у Винниченковій “комуністичній” уяві, бо в дійсності вона свідомо свого діла і знає до чого стремить. Се мусів розуміти і Винниченко, але йому, як голові “двох правительств” і одної Директорії, без хляпу ніяк не можна було обійтись.

І от він в тім листі поучає “клясово-несвідомі” інтелігенцію такими словами в імя комунізму:

“Ворожі до комунізму люди агітують проти него дрібенькими аргументами: показують на ті чи на інші особи, що займають тепер керуюче місце на Україні, на ті чи інші дефекти в їхній політиці, виставляють свої побажання, умови, але коротенькі маленькі, туманосові, політиканські. Але що значить одна чи друга окрема особа в нечуваній велитенській сутічці двох світів...”

Інтелігенції сі доводи не образумили, а свідомі робітники казали: Нехай їде, побачимо, що з того буде. Побачимо, що за комуніст з него на ділі, бо на папері його — тягнє за українським кадиллом.

Аж нарешті Винниченко в Москві. Не зважаючи на телеграми зза кордону і з Петрограду, на стацію не вийшли ні попи ні архирей на зустріч, дзвонів не чути, ні “слава” не гремить. А тут еше треба шукати кімнати. (Винниченко, мабуть, думав, що в комуністичній країні кімнати самі будуть шукати за мешканцями.) Нарешті зобачене з Радиком.

І що-ж се таке? Підчас побаченя Радик бігає до телефону, в розмові перескакує з теми на тему... Се-ж просто зневага! Переднім сидить голова двох “правительств” і одної Директорії, а той собі то до телефону, то з теми на тему. Розумієт ся, що всім відомо, що совітські провідники обтяжені надмірною працею, що навіть на засіданя Другого Конгресу III Інтернаціоналу Бухаріна привозили розхристаного, без шапки, бо нема часу і одіти ся, але Винниченка се мало обходити.

Але Радик хоч бігає до телефону, то все таки говорив по товаришськи, а от інші:

Троцький радить йому, Винниченкови, їхати хоч на місяць до Петрограду та придивитись до комуністичного будівництва. Годни, після того як Винниченко на побаченє з ним спізнів о годину, не мав часу його прийняти. Само собою, що Винниченко уважав за образ до себе їхати до Петрограду учитись комуністичному будівництву і поїхав на Україну. Та і там те саме лих: ні Раковський, ні Мануїльський своїх портфельів у ніг Винниченка не зложили. Бері, кажуть йому, місце заступника голови ради народних комісарів і портфель міністра заграничних справ, закачай рукави і працюй.

Авже-ж! так таки просто і працюй без дзвонів і парадів обурилось українсько-“комуністичне” серце Винниченка. Буде, каже він, працювати, але міністрів сам понаставляю, крім того хочу мати право рішачючого голосу в Політбюрі.

“Але сего не можна було перевести без ухвали повного засіданя Центрального Комітету” (“Раковський про Винниченка”, “У. Р. В.” з 29. січня. — Ред.).

Але Винниченко, як голова двох “правительств” і одної Директорії, жадних Центральних Комітетів не признає і ставить радянському правительству ультиматум. Коли-ж його ультиматум відкинули, він пакє ся і... за кордон, до “мужів” від “українського комунізму” у Відні на пораду. А відіждуючи з України, робить ще один хляп, в формі листа до укр. робітників і селян. Але сей послідний хляп підхопили укр. чорпоселенні газети в Америці і Канаді, обкадили його греко-православними та католицькими кадиллами і передали “забвеню”. А свідомі укр. робітники почувши про таку історію, сказали: “Не буде з чорта мяса, бо він не пасєт ся”.

І “возмутіша ся зело” Винниченко! Забув про своє поученє “клясово-несвідомій” інтелігенції, що тільки “ворожі до комунізму люди агітують проти него дрібенькими аргументами, показують на ті чи інші особи, що займають тепер керуюче місце на Україні, на ті чи інші дефекти в їхній політиці”, і починає сам залу кампанію в “Новій Добі” проти радянських провідників, називаючи їх “українцями на прокат”, “комунізаторами Російської Комуністичної Партії”. І так без кінця і краю на всіх і вся, і кричить, що “революція в небезпеці”, і закликає пролетаріят Європи спасати комунізм. Коли-ж робітничі часописи в Америці і Канаді виступили в обороні борців радянських республік перед сими наклепами голови двох “правительств” і одної Директорії, то Винниченко і на них — “мальчишки без штанов”. Виступили в обороні радянських республік бувши Винниченкови товариші в Берліні, як Винниченко і на них — “млілі дарубчаки з Берліну”, посилаючи на адресу

т. в Нью Йорку, Вінніверу і Берліні грубу вуличну російську пісенку, пророкуючи в ній, що нелюбі йому люди колись остануть в дураках. Та поки вони остануть, то на адресу Винниченка “мальчишки без штанов” вже можуть сказати:

Понапрасну “муже” ездил,
Понапрасну ножки бил!
И премьера не получил,
И в дураки угодил!

Волинець.

РОЗКОЛ ШВАЙЦАРСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ

(Продовженє.)

Заклади опортуністів.

Найцікавіші заклади належать Робертвю Грімови, типичному центристови, котрий може бути найліпшим промовцем в цілій Швайцарії. В своїй промові він найбільше поставив проти 2, 3 і 21 точок умовин, далі він заявив себе ворогом перечищена партії.

“Коли треба виключити з партії всіх дрібних буржуїв, то доведеть ся нагнати геть половину партії, бо половина партії складаєт ся з дрібних міщан” (тут йому ліво понаскали в долоні). Він ставив за велику числом партію і радів, що до них прихилили ся дрібні буржуї. Він був рішучим ворогом нелегальної потайної діяльності і уважав методи III Інтернаціоналу нечесними, бо-ж як можна бути супротивником Амстердамського Конгресу залшаючись одночасно в його рядах для пропаганди ідей комунізму.

От до тих точок і приходили всі його найголовніші думки.

Та перейдемо тут до П. Грабера. Сей передовик повідомив всіх, що він завжди був ворогом націоналізму і за часів війни голосував проти воєнних кредитів. Далі він потішив зібране поданєм звіту про свою участь в Циммервальдській Конференції і що він потім був найщирішим оборонцем російської революції, а що до Бернської Конференції, тож вони скликали її не для боротьби проти Росії, але для вдродження соціалізму. Нарешті, Грабер, хотів-би, щоб всі дуже поважали вдрубний національний характер соціалізму в кожній країні та щоб повсюди поміж соціалістами панувала велика лагідність.

Нам цікаво було тут перетрусити сі аргументи, сілком за Ембером Дромом та Вельтом, бо-ж се є та сама аргументація, що нею в Америці орудують всі “Народні Волята Слова”, а в Галичній “Вперед” і ніколи не прогавлять моменту нею покористуватись.

Грім не хоче нагнана міщанства з партії і уважає себе марксістом. Але-ж чи се не ясно, що соціалістична партія не може керувати клясовою боротьбою пролетаріату, бо дрібні міщани не розуміють клясової боротьби і почувують себе чужими в робітничій партії, що сі елементи в сути є ворожими до соціалістичної революції? Але що то обходить Гріма, коли він сам наележить до пороги дрібних буржуїв і лукавих ворогів комуністів. Він є ворогом нелегальної організації, бо знова таке через свою дрібно-буржуазну побожність до буржуазного ладу, через свою “безнадійну надію” на лагідний соціалізм, що прийде сам собою і своїм приходом не потурбує ні одного буржуя. Комуністи знають, що буржуазія не спиняєт ся перед розгоном легальних партій і тюрмою, на се є одна відповідь: організуватись нелегально і далі провадити нещадну боротьбу за соціалізм.

Що-ж до “нечесности” входження з метою пропаганди в професійні спілки, які належать до жовтого Амстердаму, та на се повинно відповідати рішуче і принагідно зсувати тут тактику комуністів.

Комуністи уважають своєю повинністю бути скрізь, де гуртують ся масові організації робітництва, бо до клясово-освідомленя пролетаріату іншого шляху нема. Ріжниця між центристами і комуністами полягає саме в тому, що комуністи уважають організації Апелльтона і Гом-

преса за жовті і хочуть зорганізованих там несвідомих робітників прихилити до комунізму, а зрадників провідників викинути зі смієм до коша, тоді як Грім хотів би зберегти жовтий Професійний Інтернаціонал і на славу капіталізму і загин соціалізму мирно працювати з агентами буржуазії.

Грім уважає нечесним входити в робітничі маси і відтягати їх від своїх зрадливих лідерів. Але се тим шляхом большевики розбивали армію Колчака, Денкіна, Вранглія, Петлюри. Там в запілю комуністи засновували свої чарушки і прихилили до Совітської Росії селян і робітників, се-ж комуністи-боротьбісти в листопаді 1919 року послали своїх агітаторів до армії Петлюри і таким робом здійснили її перехід (Волюх) до червоної армії, а раніше сам Петлюра жалів ся, що большевики, боротьбісти та незалежники поприкакали за часів директорії в Чорноморській Кіш і дезорганізували там республіканську армію. Пригадаймо також розстріл в Кийві українських воєнків, оскаржених в большевизмі і в “москвичизмі”. Та Грімови до того нема діла. Він хоче “чесно працювати” з буржуазними пахолаками і несвідомі, трудящі маси замішати в лабах буржуазних намірів.

Вибрики швайцарської демократії.

Та мабуть в найгіршому стані опинив ся П. Грабер. То він боронив Совітську Росію, коли “la Sentinelle” накидалась на неї мокрим рядном і коли соціал-патріоти усували з редакції палкого оборонця пролетарської революції, Ембера Дро, а натомість містили статі Мартова проти Росії. Але найбідніша справа стала ся тоді, коли “le Droit du Peuple”, орган соціал-патріота і привєря Грабера, Нена в Лозанні, друкувала статі на користь недобитків армії Вранглія! Цинізм Грабера і центристів осигнув тут своєї найвищої точки. Було ясно, що сукупне перебуванє в лавах одної партії з тими панствами було цілком не можливию а навіть дуже шкідливим для справи революції. Між Грімом і Грабером, а Ембером Дро і Вельтом зяло неперехідне провале, між правіями і лівцями стояла непереможна барикада.

Далі Грабер обстоює національні особливости соціалізму в кожній країні, мов не знаючи, що в кожній країні боротьба клясів існує таки і досі і що неминує мусит повстати скрізь пролетарська революція і розломити в пень буржуазний лад. Ся хвалена автономія “національних соціалістів” є тільки собі захистком для збереженя своїх зрадницьких становищ. “Ми, мовляв, самі знаємо, що робимо, се наше діло докладно знати, коли робити революцію”. В дійсності дуже до серця припадає той Інтернаціонал, котрий не має в собі нічого інтернаціонального. Він також дуже боронить “толеранцію до всіх течій”, — тобто, “роби революцію в спільчій з контрреволюцією”, — так луняє програма Грабера.

Супроти центристів і соціал-патріотів розвинув свою діалектику Ембер Дро; сей звертав всю увагу на принципи комунізму, на засади радянської влади і на суть ідеї пролетарської диктатури.

Коли центристи відкидають 21 точок умовин, то вони роблять се не тому, що якась точка їм не підходить, а тому, що вони в самій основі не визнають принципів Комуністич-

ного Інтернаціоналу, що вони тільки шукають заціпок, щоби ухилитись від революційних завдань. Відповідаючи на закиди, що комуністи в насильстві бачуть соціалізм, він відповідає: “Ви кажете про наш насильні засоби. Ми говоримо: вся влада пролетаріату, а буржуазію повинно розчавити. Се не пролетаріат так кохаєт ся в насильній революції, не нам вибирати нашу зброю, се буржуазія сама нам її накидає. Ви хочете заснувати такий Інтернаціонал, що не був-би ні II, ні III, і не мав би ніякого числа, але в дійсності Сноуден і Лонгє тільки дурять маси своєю прихильністю до Росії, а в дійсності працюють проти неї”.

Ембер Дро закінчує промовою закликом до єдності різних революціонерів і до розколу від правих опортуністів і соціал-патріотів.

Вельт виразно підкреслив, що III Інтернаціонал не вимагає “зробити революцію”, але підготувити її і коли настане момент, то дійсно стати її керівником. Для того і потрібні нам нелегальні організації і праця в нетрах професійних спілків.

Все показувало на рішучу ясність позиції комуністів і лукаві хитрощі “демократів”, які в своїх промовах намагались і революцію боронити і диктатуру пролетаріату привики, боротьбісти та незалежники охоронити і незбитість буржуазного ладу захистити.

(Кінець буде.)

Справа Рос.-Укр. Договору на Осьмім Зізді Совітів.

Дня 29. грудня під председательством М. І. Калініна відбуло ся останнє засіданє пленуму VIII Всеросійського Зізду Совітів.

По привітних промовах представника Бухарської Республіки т. Мухамеда і представника сектантів-комуністів т. Трегубова і докладі т. Владимірського про полішенє совітських органів — Зізду перейшов до докладу т. Раковського про договір між Совітською Росією і Радянською Україною, про воєнний і господарський союз обох республік.

Доклад тов. Раковського.

Доклад свій т. Раковський почав коротким умотивованєм договору: Робітничо-Селянська Революція, усунувши клясовий гніт буржуї і поміщиків, тим самим скасувала національний гніт. Мова перестала бути засобом поневоленя, а заборні війни — національні війни зійшли з програми робітничо-селянського правительств. Наслідком сього на території бувшої російської імперії визволені робітники і селяни утворили свої республіки. На Україні повсталла Українська Радянська Соціалістична Республіка. Від першої хвилі своєї існуваня Українська Радянська Республіка, що повсталла зі спільної боротьби російської і української пролетаріату, орієнтувала ся на Совітську Росію. До сеї орієнтації українських робітників і селян заставляли як глибока свідомість спільности інтересів з робітниками і селянами Росії, так і міжнародний імперіалізм, який вибрав Україну місцем своїх виступів проти Совітської Республіки взагалі. В боротьбі проти міжнародного імперіалізму Україна могла знайти підтриманє і підпору тільки в Совітській Росії. Третьня боротьба України проти імперіалізму привєла до тісного союзу Росії і України, до якого поїхав також Україну і спільність господарських і суспільних інтересів.

Ознайомивши з основами політики України у відношеню до Р. С. Ф. С. Р., т. Раковський перечитав проект договору про воєнний і господарський союз України і Росії.

На пропозицію більшости делегатів Зізду подтвердити вислуханий договір і перейшов до дискусії з приводу докладу т. Троцького про відбудову транспорту.

ДОГОВІР МІЖ Р.С.Ф.Р. І У.С.Р.Р.

Правительство Російської Соціалістичної Федеративної Соціалістичної Республіки з одної сторони і правительство Української Соціалістичної Радянської Республіки з другої сторони, виходячи з проголошеного ведикою пролетарської революції права народів на самоозначення, признаючи незалежність і суверенність кожної з заключаючих договір сторін і розуміючи необхідність об'єднати свої сили в цілях оборони, а також в інтересах їхнього господарського будівництва, ухвалили заключити сей союзний робітничо-селянський договір, для чого призначили своїми уповноваженими:

Російське соціалістичне правительство — голову Союзу Народних Комісарів Володимира Іліча Леніна і народного комісара закордонних справ Юрія Василевича Чичеріна, а українське радянське правительство — голову Ради Народних Комісарів і народного комісара закордонних справ Христіана Юрєвича Раковського.

Вище згадані уповноважені, перевірявши уділені їм повноваження і знайшовши їх згодом вистарчаючими, прийшли до ось якій угоди:

I. Російська Соціалістична Федеративна Соціалістична Республіка і Українська Соціалістична Радянська Республіка вступають між собою в воєний і господарський союз.

II. Обидві держави вважають необхідним заявити, що всі спільні обов'язки, які вони приймають в будучині на себе в відношенні до інших держав, можуть обумовлювати ся лише спільністю інтересів робітників і селян, які заключають сей союзний договір Республік, і що з самого факту колішньої приналежності до території бувшої російської імперії для У.С.Р.Р. не випливають ніякі обов'язки в відношенні до кого-б то не було.

III. Для ліпшого здійснення вказаної в пункті I. мети обидва правительства проголошують об'єднаними ось які комісаріати: 1) воєний і морських справ, 2) Вищий Совіт (Рада) Народного Государства, 3) закордонної торгівлі, 4) фінансів, 5) праці, 6) шляхів і 7) пошти і телеграфів.

IV. Об'єднані народні комісаріати обох республік входять в склад Союзу Народних Комісарів і мають в Раді Народних Комісарів в У.С.Р.Р. своїх уповноважених, яких потверджує і контролює Український Ц.В.К. і Зізд Рад.

V. Порядок і форму внутрішньої управи об'єднаних комісаріатів встановлюється ся особними договорами між обома правительствами.

VI. Провід і контролю над об'єднаними комісаріатами мають Всеросійські Зізди Союзу Депутатів Робітників, Селян і Червоноармії, а також і Всеросійські Центральні Виконавчі Комітети, до котрих У.С.Р.Р. посилає своїх представників на основі постанови Всеросійського Зізду Союзу.

VII. Сей договір мають потвердити відповідні вищі законодавчі установи обох Республік.

Текст договору уложено і підписано в двох примірниках на російській і українській мовах в місті Москві, дня 28. грудня 1920 року.

Додаткова постанова до регуляміну Всеросійських Зізду Союзу.

На Зізді Союзу кожда з сторін, що заключили сей договір, має право зажадати, щоби в справах необ'єднаних комісаріатів друга сторона мала лише дорадчий голос.

СПРАВА СХІДНОЇ ГАЛИЧИНИ.

(Кореспонденція до "У.Ш.В." від українського стрільця.)

Одним з найважливіших питань східної політики Європи, се справа української частини Галичини, справа, якої до сього часу не могли вирішити ні західні буржуазні держави, ні установлений ними і для їхніх цілей чорний інтернаціонал — "Ліга Націй", ні узброєна французькими капіталістами шляхецька Польща.

Сі три політичні суб'єкти, які по своїй соціальній фізичній нелюдності ся представляють найлютішим європейським імперіалізму, змодернізованого милітаризму і безгладно ганебної експлоатації працюючих мас, уже з самого початку українсько-польської війни, що мала соціальний характер, бо була се війна галицького пролетаріату проти польської шляхти — поставили ся до визвольного руху галицького робітництва і малоземельного селянства ворожо, а що більше, демократична Франція, яка підпомагала і підпомагала кожду контрреволюцію взагалі, а Польщу в її експанзивному русі на Сході з особна, неначе на глум європейської культури узорювала галерійські банди і вислала їх на галицький фронт, чим знехтувала волю українського працюючого люду і дала доказ, що ненаситний імперіалізм Польщі в буржуазній в відношенні до революційної класи не руководиться жадними сентиментами тільки одним брутальним насильством. Ся сама Франція, що в часі світової війни обіщала волю всім поневоленим народам, упоена до шаду своїми милітарними побідами на західному фронті, захотіла одним кабинетним актом змусити чотири-міліоновою працюючий люд до політичної мовчанки, вона за-

призривством дивити ся в вічі своїм класовому ворогові. Військові і адміністраційні наслідства не потрапили вбиті революційного духа і живої пролетарської сили — навпаки вони змінили в нього потенціальною енергією, так потрібну соціалістичній революції.

Мажучи на увазі, що справа визволення працюючих мас з неволі капіталізму, се діло самих працюючих і розуміючи, що справжнім природним союзником галицького малоземельного селянина може бути тільки той, хто ні безпосередньо ні посередом не е заинтересований в експлоатації його матеріальних і духовних дбр, хто на своїй власній шкурі століттями відчував вагучу царського і панського податку, хто мусів останній шаг запроцьованого гіркою кров'ю панського ладу — гроша віддати в державну касу на удержання мілітарних армій, які служать інтересам світових жижаків — галицького робітництва і селянства по доволних сумних і трагічних досвідах зірвало союз з українськими шовіністичними і міщанськими партіями, а подає дружну руку Сходови, звідки іде революційна хвиля, яка нищить національні кордони, усуває ключові ріжніці і закликає всіх працюючих до війни з всевітними експлоататорами. І тому либонь ні одна політична партія західної Європи не стегить з такою цікавістю за мирними переговорами в Риджі як галицький пролетаріат — бо там на віночки рішення ся його будучність, там кінчається ся остання дія тої героїчної боротьби, яку він підняв ще в осені 1918-року, і яку через зраду Петрушевича і Головинського не в сніг був довести до побідного кінця.

Хоч червона галицька армія "де факто" не існує, хоч галицький пролетаріат через зраду "синьо-блакитних" патріотів втратив милітарну силу, на якій будував він свою будучність, то все-ж таки він вірить, що русько-українське червоне військо не віддасть його на поталу польській шляхті. Розуміють се і Польки; і саме тому намагають ся винайти компромісову дорогу і можливий "модус вивенді". Однак пролетаріат Східної Галичини на згоду з капіталом піти не може. Робітництво і малоземельне селянство не визнає ніяких демократичних реформ, воно знає тільки революцію, бо тільки соціально-пролетарська революція приресе йому знищене капіталістичного ладу, тільки революція в якій він буде активним підметом, а не пасивним глядачем реформи. І йому соціальною волю і дасть його в руки державну керму. А поки не будуть заспокоєні його економічно-політичні інтереси, поки не вважатиметь ся його за об'єкт політичної спекуляції, поки не усунуть ся чужої і власної контрреволюції, до ти немає мови за мир в Галичині, хочби обіщувала його і "Ліга Націй", яку від дощого часу кокетують галицькі міщани з Петрушевичем і Назарком на чолі.

V. П. Либерець, Чехія, 20. січня 1921.

ДВА СВИТИ.

II. По трох роках боротьби на всіх фронтах з наємними арміями капіталу Соціалістичної Радянської Республіки ся може приступити нині до дальшої праці над організацією суспільної продукції. Підчас того, як Соціалістична Радянська Республіка на всіх полях праці відбудовує — в світі імперіалізму — ланку цілковитий розстріл господарства.

Побідна антага уярмила всі побиті народи і держави, узадеждала їх під кожним виглядом від себе, відобрала від них можливість розвою і відбудови господарки. Се відноситься ся також до тих всіх народів, котрим антага опанувала під маскою помочи, вдаленої їм при будівництві "незалежних і невідлеглих" держав.

Мири в Ст. Гермайн і Вер-

Ленін ствердив на II. Конгресі Комуністичного Інтернаціоналу:

"Той факт доказує, що механізм цілої всесвітньої капіталістичної господарки розпадається ся. Ті торговельні умовини, котрі в капіталістичній устрою полягають на закупівлі сировини і продажі товарів, не можуть на дальше адержати ся. Не можуть на дальше адержати ся на підставі підпорядкованого цілого ряду країв одній державі, позаяк відсутність грошій змінна ся цілковито. Одна однака держава не може існувати і не має можливости удержувати торговельні зв'язки, бо не може продавати своїх товарів, ані також набувати сировини".

В той спосіб на підставі розвиваючих ся в капіталістичній устрою суперечностей — котить ся капіталістична система по лінії цілковитого розвалу. Але буржуазія, не могоча відбудувати своєї господарки, — не думає вирити ся свого упривілеюваного становища.

Капітал, не могочи зживити соток мільонів своїх наємників, не могочи заперити своїм наємникам навіть місцевого існування в рамках своєї системи визиску і приватної власности — знає про те, що маси працюючого народа мусять повстати проти тої системи, котра все-людськість пхнула в нещастя і розпук; для того капітал завчасу організує апарат своєї милітарної диктатури, щоби на підставі наглого насильства адержати ся при власті.

Боротьба міжнародного капіталізму з пролетарською революцією, є боротьбою світа, засудженого на смерть — зі світом праці і відбудови. Пануючі класи борються ся і не хотять умерти добровільно; але чим довше протягається та боротьба, тим гірше збільшується ся нужда працюючих і виласненних мас.

Війні антаги з Соціалістичною Росією — були війнами ініціатива-капіталу зі світом відбудовуючої ся людськости, творчої соціальної революції.

Починаючи війни було не тільки бажане капіталу антаги уярмити Росію, в надії, що власть ся з російського працюючого народа витиснуть мілітарди на покриті вбоєних догвів, в надії, що при помочи визиску великих — матеріальних російських дбр — власть ся йому відбудувати свою знищену господарку; з божого причини найважливішою була та, що банкіри заходу хотіли через повалення Соціалістичної Росії — адержати розвиваючу ся пролетарську революцію в Європі.

ЗІ ЗІЗДУ НАРОДІВ СХОДУ.

(Важливі реферати з стенографічного протоколу.)

II. Промова тов. Зіновєва.

Товариші! Моїм завданням є виложити перед вами, які задляється ся Комуністичний Інтернаціонал на цілі і завдання теперішнього зізду народів Сходу.

Сей зізд був зауважаний тоді, коли приготувався II. Всесвітній Конгрес Комуністичного Інтернаціоналу, коли частина делегатів того конгресу зіїхалась до Москви. Вони всім разом виступили перед Комуністичним Інтернаціоналом від імені всіх країв зєвручили до нас Народів Сходу з пропозицією підготувати в Баку той зізд, на котрім маємо шасте бути нині присутними.

На II. Всесвітнім Конгресі Комуністичного Інтернаціоналу були присутні представителі від робітників і селян комуністів з 37 країв Європи і Америки. На зізді в Москві також були присутні делегати представителі Сходу. Але нині маємо адрозніти більше нове масове представництво працюючих мас Сходу і ми сподіємо ся, що бакинський зізд вступить в історію визвольної боротьби, як доповнення, як друга частина, як друга половина праці то конгресу, котрий недавно закінчив свою працю в Москві.

Ми є надзвичайно горді з того, що Комуністичному Інтернаціоналу удалось в перше в історії людства зібрати нині під одним дах представителів більше ніж двадцяти народів Сходу, котрі частинно жили до сего часу в ворожнечі один з другим, або один про другого мало знали і ніколи не мали нагоди спіль-

но засідати і об'єднувати всі ті нескучі справи, які жите поставило перед нами.

Ми маємо сей зізд, за величезну історичну подію тому, що він показує, що нині пробуджують ся не тільки передові робітники і трудові селяни в Європі та Америці, але що наразі ми все таки дожили до того дня, коли пробуджують ся вже не одиниці, а десятки і сотки тисяч мільонів трудових народів Сходу, які творять більшість населення земської кулі і які таким чином тільки одні в силі вирішити боротьбу праці з капіталом.

Товариші, нинішній зізд склався — як ви вже знаєте, Комуністичним Інтернаціоналом — партійною організацією, та про те ми маємо нині на нашій зізді не тільки комуністів, але і сотні делегатів, які до комуністичної партії ще не належать і уважають себе безпартійними, а також і групи, які, мажучи належати до інших партій.

На перший погляд се може здаватись противорічним. Як се справді партійна організація скликає зізд який не є строго партійним, а складається ся можливо в своїй більшості з людей непартійних?

Але тут противорічє лише формальне. На ділі воно зовсім відповідає політиці і бажанням та ідеалам Комуністичного Інтернаціоналу. Він скликає народи Сходу не тільки як поодинокі представителі: чи належить ти вже в дану хвилину до Комуністичного Інтернаціоналу, до комуністичної партії, чи ні? Ми не питаємо вас, "до якої партії ви належите?" Ми питаємо за одно: "чи ви людина праці? Чи належите ви до трудової маси? Чи ви хочете спити домашню ворожнечу? Чи ви хочете організувати боротьбу проти гнобителів? І сего досить. Нічого більше не потрібно нікого партійного паспорту у вас не питають. Зберіть ся разом довгого, щоби зорядитись над тими справами, котрі стоять тепер перед усім світом".

Товариші, боротьба з II. Інтернаціоналом, котрий тепер погіб, і з III. Інтернаціоналом, котрий тепер зростає з кождим днем, не є боротьбою сучасно-партійною, не є справою, якою повинні інтересуватись лише люди, які вже належать до окремої партії. Ні, се ворожнеча роміж працюючим і капіталом — ворожнеча, яка дотикає кожного трудового чоловіка. В Росії, де також так багато неграмотних, темних, убогих селян, котрі тепер лише пробуджують ся до політичного життя, — в Росії тепер вже нема такого села, і яке безумовно нема такої волости, де-б селяни не чули, що є на світі Комуністичний Інтернаціонал і що він добивається ся освобождения трудових мас з під ярма богачів. І ми є певні, що і на Сході вже більшість нас; кождий неможливо вже буде знати ні одного повіту, ні одної столиці, ні одного села, де-б найліпші і найбільш свідомі робітники і бідні селяни не знали, що на світі є Комуністичний Інтернаціонал і що він добивається ся визволення народів Сходу. Бо, товариші, жите поставило тепер питання про ульнення праці і життя ребром і воно примушує кождого селянина розбиратись в тім питання.

Я можу вам дати нагаляний примір. Чи хочете знати, що таке II. Інтернаціонал, досить вам знаменитий Сходу, з усіма пригніченими масами. Я гадаю, товариші, що такої лапки бажаете і ви і не можете її не бажати. Європейський пролетаріат бачить тепер на кождим кроці, що поступ історії на кождим ступені зв'язав трудові народи Сходу з робітниками Заходу.

Спільно вони можуть побити, або спільно могуть побити. Німецький і нішній клас на кождий крок бачить, як буржуазія, котрі приходять ся особливою трудно, виставляє проти європейських робітників колорное військо. Буржуазія вислала чорноскірих до Німеччини і до інших країв.

Тепер італійська буржуазія якає свих робітників, що на випадок повстання італійський капітал піде проти них чорне військо. Робітники Європи на такий досвід вчать ся розуміти те, чого не розуміли тоді коли ввійли в II. Інтернаціонал. Робітники вчать ся тому, що їм потрібно як би там не було, заключити тісний, братерський союз з трудовими масами всего Сходу і трудовими масами всего світа. Але треба, бо се тепер розуміння тако багато мільонів трудових маси всего Сходу. Першим нашим завданням, повернувши домі, є вислати кождому селянину, кождому пастику, кождий людині праці, вислати кождому, хто лише буде нас слухати, що тепер ми не можемо зробити один без другого кроку, що тепер повинні зєднати пролетарські сили Заходу з трудовими масами всего Сходу, всего світа, щоби спільно бити і кочне дойти до страшного ворога, котрий тепер досить ся мінший.

(Дальше буде.)

Число населення в соціалістичних республіках.

"Rote Fahne" доносить, що після перепису населення на території соціалістичних республік вноситься 133,000,000 мешканців.

ДАЛЬШІ ЖЕРТВИ НА СПЛАТУ ДОВГУ У.Р.Д.

Table listing names and amounts for 'ДАЛЬШІ ЖЕРТВИ НА СПЛАТУ ДОВГУ У.Р.Д.' from various locations like Винніпег, Ман., Іст Клівленд, Ман., Суабурн, Онт., Вейн, Алта., Десап'єр, Онт., Стрїт, Алта., Метвен, Ман., Відур, Ман., Рїджайн, Саск., Окно, Ман., Елвенд, Алта., Мус Джо, Саск., Портедж лї Прейрї, Ман., Шїкаго, Іл., Монтеа, Кве., Бірдс Гї, Ман., Суабурн, Онт., Еспанола, Онт., Тейлортон, Алта., Покагонтас, Алта., Карїф, Алта., Детройт, Міч., Едмонтон, Алта., Форт Вілїам, Онт., Трїїд, Б. К., Колмен, Алта., Карїф, Алта., Саскатун, Саск., and Робо. Запомогове Товариство.

ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧІЙ КОНЦЕРТ В НЕДІЛЮ, 30. СІЧНЯ С. Р. В КОРІСТЬ ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ.

Table listing names and amounts for 'ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ' from locations like Тїмїс, Онт., Коагорст, Алта., Летбїрїдж, Алта., and Коагорст, Алта.

ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧІЙ КОНЦЕРТ В НЕДІЛЮ, 30. СІЧНЯ С. Р. В КОРІСТЬ ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ.

Table listing names and amounts for 'ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ' from locations like Тїмїс, Онт., Коагорст, Алта., Летбїрїдж, Алта., and Коагорст, Алта.

ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧІЙ КОНЦЕРТ В НЕДІЛЮ, 30. СІЧНЯ С. Р. В КОРІСТЬ ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ.

Table listing names and amounts for 'ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ' from locations like Тїмїс, Онт., Коагорст, Алта., Летбїрїдж, Алта., and Коагорст, Алта.

ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧІЙ КОНЦЕРТ В НЕДІЛЮ, 30. СІЧНЯ С. Р. В КОРІСТЬ ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ.

Table listing names and amounts for 'ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ' from locations like Тїмїс, Онт., Коагорст, Алта., Летбїрїдж, Алта., and Коагорст, Алта.

ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧІЙ КОНЦЕРТ В НЕДІЛЮ, 30. СІЧНЯ С. Р. В КОРІСТЬ ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ.

Table listing names and amounts for 'ЖЕРТВИ ЗЛОЖЕНІ НА ДІТОЧОЇ ШКОЛИ ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ' from locations like Тїмїс, Онт., Коагорст, Алта., Летбїрїдж, Алта., and Коагорст, Алта.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ В РІДЖАЙНІ.

Повідомляється, що члени Укр. Роб. Дому в Рїджайні, Саск., що з причини нервового числа членів Укр. Роб. Дому в Рїджайні, Рїчнїх Зборах, котрі відбувалися 23-24 січня Збори у незалежності членами на зібранні дня 6. лютого. Нові Рїчнї Збори членів Укр. Роб. Дому в Рїджайні відбулися за дня 8. марта 1921 р. За Тимчасовий Заряд Укр. Роб. Дому в Рїджайні: М. Сосак, голова, Н. Орїнський, касїєр, В. Весоловський, секретар. (Печатка.)

ДОБІ УКР. РОБ. ДОМУ без проценту за 1921 р. — вносив — до 4. лютого \$23,793.83 Від 4. лютого до 18. лютого вплинуло жертв на сплату \$ 1,295.35 Остається довгу \$22,498.48 Слїдїть, о скільки Ви його зменшите на слїдуючий раз?

ДО ЧЛЕНВ УКР. РОБ. ДОМУ В ВІННІПЕГУ. Повідомляється, що всі члени Укр. Роб. Дому в Вїннїпегу, що спеціальні збори відбудуться в неділю, дня 20. лютого, о 8 год. вечером в цілі обговорення дуже важної робітничої справи, котра дотичиться кожного робітника. Обов'язком кожного члена прийти на час. Заряд Відділу У. Р. Д.

ЗАХОДОМ МОЛОДОЇ РОБІТНИЧОЇ ЛІГИ відбудуться в неділю, дня 20. лютого, о год. 2.30 по полудни в Українськїм Робітничім Домі МАСОВЕ ВІЧЕ на яким буде обговорене подане шкільних дїтїй в Соїтськїй Росїї і Радянськїй Українї. Бесїдники: по англїйськїм т. Р. Росел, по українськїм т. М. Попович, по жїдївськїм т. Сольгон.

ПОШУКУЮ товариша Прояма Едмунта. Попередню перебував в Едмонтонї, а тепер має перебувати в Саскачеванї. Маю для него лист від його родичів з старого краю. Прошу писати на слїдуючу адресу: Anthony Cyeak Box 12 Cardiff, Alta (17)

ПОШУКУЮ свого крїянина Мітра Тодїрича (стї Гїтат), з села Кївїя, повіт Сїтїни. Має перебувати в околицях Медїс Гет. Хто знає про него або він сам хай зголосить ся до мене, бо маю до него дуже важку створкув справу. Fred Wennyehuk Brule Mines, Alta (17)

ПОШУКУЮ свого крїянина Мітра Тодїрича (стї Гїтат), з села Кївїя, повіт Сїтїни. Має перебувати в околицях Медїс Гет. Хто знає про него або він сам хай зголосить ся до мене, бо маю до него дуже важку створкув справу. Fred Wennyehuk Brule Mines, Alta (17)

Читайте! "УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТІ" Читайте! ОДИНОКА ЩОДЕННА ЧАСОПИСЬ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИКІВ В АМЕРИЦІ, ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ОКРІМ НЕДІЛІ. Ся часописє має свої кореспондентї в Европї як, також в рїжних центрах українськїй еміграції в Америкї. ПЕРЕДПЛАТА В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ ВІНОСИТЬ: На рїч \$ 9.00 На 6 мїсїцї 4.50 На 3 мїсїцї 2.50 Поодинокє число 3. ц. В Европу 10.00. Передплату шлїть на адресу: Ukrainian Daily News 502 EAST 11th STR. NEW YORK, N. Y.